

unge og ældre, og det er et Krav; som det synes mig, at Lovgivningsmagten er forpligtet til at tage Hensyn til. Jeg maa saa ogsaa sige, at det for mit Vedkommende har været mig en Glæde at sidde i dette Udvalg og se, hvorledes der i Udvalget har været Enighed paa de allervæsentligste Punkter, og selv om der har været enkelte afvigende Meninger, som ogsaa have givet sig Udslag i enkelte Ændringer fra et Mindretals Side, saa vil jeg dertil sige, at Ændringerne ingenlunde ere Resultater af stærke Brydninger inden for Udvalget. Det har tværtimod forekommet i det mindste mig, at vi have arbejdet i meget god Forstaaelse. Jeg vil gerne sige, at dette Lovforslag, som her er kommet frem, er blevet fulgt med megen stor Interesse Landet over og med meget stor Interesse her i København, ja, jeg kan sige lige fra Skagen til Gedsø, og hvem, der i den senere Tid har fulgt Provinspressen, vil have lagt Mærke til, at man navnlig i Provinsbyerne, men ogsaa her i København har samledes netop vedrørende dette Lovforslag, og der er kommet mange Udtalelser af Sympati frem, fordi Lovgivningsmagten, i dette Tilfælde Folketinget, har taget denne Sag op igen til fornyet Overvejelse. Der er udtalt et meget stærkt Haab om, at Lovforslaget maa blive gennemført netop i den Form, hvori det her foreligger, med de af Udvalgets Flertal foretagne Ændringer.

Jeg har fulgt en Del af de Udtalelser, der ere fremkomne baade i København og i Provinserne paa Møder, der have været afholdte, og der er en Udtalelse, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Det er en Udtalelse, som faldt ved et Møde i en jydsk Provinsby, hvor der var samlet en hel Del Handels- og Kontormedhjælpere til en Forhandling angaaende denne Sag. Og under Forhandlingerne blev der fremsat følgende Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse — det er kun et Par Linier. Der siger vedkommende dette: „Naar Rigsdagen har taget et vist Hensyn til vore Krav, saa er det mest af den Grund, at vi nu begynde at optræde som samlet Stand. For et Par Aar siden forsøgte man at le os ud, nu smiler man ikke en Gang ad vore Krav mere.“ Jeg finder, at det er fuldt berettiget, at hver Stand organiserer sig for at varetage sine Interesser; det kende vi jo saa overordentlig godt netop i vor Tid, og det har jo ogsaa bragt Land og Folk store Goder, og det er da ogsaa

naturligt, at hele Ungdommen organiserer sig for at varetage sine Interesser. Men, hvad jeg synes er uheldigt, er dette, at der ligesom skal komme en Trussel frem, idet man siger: Man har ikke villet tage Hensyn til os, før de se, at vi efterhaanden blive en Magt, der som saadan kan gøre sig gældende. Der siger jeg, at det er Lovgivningsmagtens Pligt at vaage over Landets Borgeres Interesser, ogsaa de ganske unges, og den bør være villig til at gribe ind, før den virkelig tvinges dertil gennem et Magtbud, derved at de paagældende have organiseret sig og have faaet en saadan Magt, at man bliver nødt til at bøje sig. Det har jeg ønsket at pege paa, idet jeg dog føler mig overbevist om, ogsaa efter det Indtryk jeg har faaet af Udtalelserne under 1ste Behandling, at Hjerterne herhjemme virkelig slaa varmt for disse Mennesker, som Lovforslaget her navnlig angaar.

Jeg indrømmer, at der skal resigneres fra visse Sider og navnlig fra det store Publikums Side, men jeg vil dog ogsaa tilføje, at jeg finder, at der er taget et saa vældigt Hensyn til det, der kaldes det store Publikum, navnlig i de senere Aar. Men det store Publikum er efterhaanden blevet et forvænt Publikum, saaledes, at naar blot det store Publikum melder sig, bøjer al Ting, selv den danske Rigsdag sig derfor. Her synes jeg derfor, der er et Punkt, hvor den danske Rigsdag, netop med den Myndighed og Magt, der er lagt i dens Haand, skal sige, at det er ikke en lille Klat, men det er en stor Del, navnlig af den danske Ungdom, som efter 6 Dages anstrengende Arbejde, ofte med 14—16 Timers Arbejde daglig, trænger til at faa en Hviledag, en Hviledag saaledes, at de ikke blot kunne pleje deres kirkelige og religiøse Interesser, men ogsaa komme ud i frisk Luft, i Guds fri Natur, faa rørt Lemmerne, faa frisk Luft i Lungerne og ny Kraft til at tage fat paa Ugens Arbejde. Der er et Ord, der hedder: en sund Sjæl i et sundt Legeme, og det synes jeg, at dette Lovforslag netop arbejder hen til. De to Ting skulle vi se at faa sammenholdt, det er det, der skal bygge et Lands Velfærd op i Fremtiden, at der vokser en ung Slægt op, der er sund ikke blot paa Legemet, men ogsaa paa Sjælen.

Jeg vil derfor meget varmt anbefale Tingets Medlemmer at slutte sig til Lovforslaget i den foreliggende Form med de af Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringer, og jeg gør det ikke alene paa mine egne, men ogsaa paa den Gruppens